

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 36

“Για την υποχρεωτική ασφάλιση γήρατος των μισθωτών στις γεωργικές επιχειρήσεις”

Η Γενική Συνδιάσκεψη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, που συγκλήθηκε στη Γενεύη από το Διοικητικό Συμβούλιο του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας και συνήλθε εκεί στις 8 Ιουνίου 1933, στη δέκατη έβδομη σύνοδό της, Αφού αποφάσισε να αποδεχτεί διάφορες προτάσεις σχετικές με την υποχρεωτική ασφάλιση γήρατος, ζήτημα που αποτελεί το δεύτερο θέμα της ημερήσιας διάταξης της συνόδου, Αφού αποφάσισε ότι οι προτάσεις αυτές θα λάβουν τη μορφή διεθνούς σύμβασης, Αποδέχεται, σήμερα 29 Ιουνίου 1933, την παρακάτω σύμβαση για επικύρωση από τα Μέλη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του Καταστατικού της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, που θα αναφέρεται ως Σύμβαση για την ασφάλιση γήρατος (γεωργία), 1993.

Άρθρο 1.

Κάθε Μέλος της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας που επικυρώνει αυτή τη σύμβαση έχει την υποχρέωση να θεσπίσει ή να διατηρήσει την υποχρεωτική ασφάλιση γήρατος με όρους τουλάχιστον ισοδύναμους μ' αυτούς που προβλέπονται σ' αυτή τη σύμβαση.

Άρθρο 2.

1. Η υποχρεωτική ασφάλιση γήρατος εφαρμόζεται στους εργατές, υπαλλήλους και μαθητευομένους στις γεωργικές επιχειρήσεις καθώς επίσης και στο οικιακό προσωπικό που ανήκει στην προσωπική υπηρεσία των γεωργικών εργοδοτών.
2. Κάθε Μέλος μπορεί, όμως, να προβλέπει στην εθνική του νομοθεσία οποιοσδήποτε εξαιρέσεις κρίνει απαραίτητες για :
 - α) τους εργαζομένους, η αμοιβή των οποίων ξεπερνάει ένα καθορισμένο όριο και, στις νομοθεσίες που δεν προβλέπουν τέτοια γενική εξαίρεση, τους υπαλλήλους οι οποίοι ασκούν επαγγέλματα που θεωρούνται συνήθως ως ελεύθερα,
 - β) τους εργαζομένους που δεν παίρνουν χρηματική αμοιβή,
 - γ) τους νέους εργαζομένους που δεν έχουν ακόμη την καθορισμένη ηλικία και τους εργαζομένους οι οποίοι, όταν γίνονται για πρώτοι φορά μισθωτοί, βρίσκονται σε εξαιρετικά προχωρημένη ηλικία για να υπαχθούν στην ασφάλιση,
 - δ) τους κατοίκον εργαζομένους, οι συνθήκες εργασίας των οποίων δεν μπορούν να εξομοιωθούν με τις συνθήκες του συνόλου των μισθωτών,
 - ε) τα μέλη της οικογένειας του εργοδότη,
 - στ) τους εργαζομένους σε απασχολήσεις οι οποίες είναι στο σύνολό τους και από τη φύση τους σύντομης διάρκειας και δεν επιτρέπουν στους ενδιαφερομένους να συμπληρώσουν τις προϋποθέσεις καταβολής των παροχών, όπως και τα πρόσωπα τα οποία δεν προσφέρουν αμειβόμενη εργασία παρά μόνον ευκαιριακά ή βοηθητικά,
 - ζ) τους ανάπηρους εργαζομένους και εκείνους που παίρνουν σύνταξη αναπηρίας ή γήρατος,

- η) τους συνταξιούχους δημοσίους υπαλλήλους με αμειβόμενη εργασία και τα πρόσωπα που έχουν ιδιωτικό εισόδημα, όταν η σύνταξη ή το εισόδημα αυτό είναι τουλάχιστον ίσο με την σύνταξη γήρατος που προβλέπεται από την εθνική νομοθεσία,
- θ) τους εργαζομένους οι οποίοι παραδίδουν μαθήματα κατά τη διάρκεια των σπουδών τους ή απασχολούνται με αμοιβή με σκοπό να αποκτήσουν κατάρτιση που να τους επιτρέπει την άσκηση επαγγέλματος το οποίο να ανταποκρίνεται στις σπουδές αυτές.
3. Επί πλέον, μπορούν ακόμη να εξαιρούνται από την υποχρέωση για την ασφάλιση πρόσωπα, τα οποία, σύμφωνα με κάποιο νόμο, κανονισμό ή ειδικό καταστατικό έχουν ή θα έχουν το δικαίωμα για παροχές, σε περίπτωση γήρατος, ισοδύναμες στο σύνολό τους με αυτές που προβλέπονται σ' αυτή τη σύμβαση.

Άρθρο 3.

Η εθνική νομοθεσία πρέπει να δώσει, με όρους που αυτή θα καθορίζει, στους παλαιούς υποχρεωτικά ασφαλισμένους οι οποίοι δεν έχουν ακόμη συνταξιοδοτηθεί μία από τις παρακάτω δυνατότητες : εκούσια συνέχιση της ασφάλισης ή διατήρηση των δικαιωμάτων με κανονική καταβολή εισφοράς επανασφάλισης, εκτός εάν τα δικαιώματα αυτά διατηρούνται αυτεπάγγελτα ή, σε περίπτωση έγγαμης γυναίκας, να δίνεται στο σύζυγο, ο οποίος δεν υπάγεται στην ασφάλιση, η δυνατότητα να υπαχθεί στην εκούσια ασφάλιση και να δημιουργήσει έτσι ενδεχόμενα δικαίωμα για σύνταξη γήρατος ή χηρείας.

Άρθρο 4.

Ο ασφαλισμένος πρέπει να έχει δικαίωμα για σύνταξη γήρατος σε ηλικία που θα καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία, και η οποία στα συστήματα ασφάλισης μισθωτών δεν μπορεί να ξεπερνάει το 65ο έτος συμπληρωμένο.

Άρθρο 5.

Το δικαίωμα για σύνταξη εξαρτάται από την πραγματοποίηση ορισμένου χρόνου υπαγωγής στην ασφάλιση που προϋποθέτει τη συμπλήρωση ενός ελάχιστου αριθμού εισφορών τόσο από το χρονικό σημείο υπαγωγής στην ασφάλιση, όσο και κατά τη διάρκεια καθορισμένης χρονικής περιόδου αμέσως πριν από την πραγματοποίηση του ασφαλιστικού κινδύνου.

Άρθρο 6.

1. Ο ασφαλισμένος που παύει να υπάγεται στην υποχρέωση για ασφάλιση, χωρίς να έχει το δικαίωμα μιας παροχής η οποία αντιστοιχεί στις εισφορές που φέρονται στο λογαριασμό του, πρέπει να διατηρεί την ευχέρεια για τον υπολογισμό των εισφορών αυτών.
2. Η εθνική νομοθεσία μπορεί, όμως, να καθορίζει χρόνο λήξης της δυνατότητας υπολογισμού των εισφορών μετά την εκπνοή κάποιας προθεσμίας που θα υπολογίζεται από την ημερομηνία λήξης της υποχρέωσης για ασφάλιση και θα είναι σταθερή ή όχι :
 - α) η μη σταθερή προθεσμία δεν πρέπει να είναι κατώτερη από το 1/3 του συνόλου των

χρονικών διαστημάτων κατά τα οποία καταβλήθηκαν εισφορές και τα οποία διανύθηκαν από την υπαγωγή στην ασφάλιση, μετά την αφαίρεση ορισμένων χρονικών διαστημάτων κατά τα οποία δεν καταβλήθηκαν τέτοιες εισφορές,

- β) σε καμιά περίπτωση η σταθερή προθεσμία δεν πρέπει να είναι κατώτερη από 18 μήνες. Οι εισφορές μπορούν να διαγράφονται μετά από την λήξη αυτής της προθεσμίας, εκτός εάν, πριν από την λήξη αυτής, μεταφερθεί στο λογαριασμό του ασφαλισμένου ένα ελάχιστο όριο εισφορών που καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία, σύμφωνα με την υποχρεωτική ασφάλιση ή τη συνεχιζόμενη προαιρετική ασφάλιση.

Άρθρο 7.

1. Το ποσό της σύνταξης θα καθορίζεται είτε ανάλογα, είτε ανεξάρτητα από το χρόνο υπαγωγής στην ασφάλιση και θα αποτελείται από ένα σταθερό ποσό ή από ένα ποσοστό του μισθού που υπόκειται σε εισφορές ή από ένα ποσό το οποίο μεταβάλλεται ανάλογα με το ποσό των εισφορών που καταβλήθηκαν.
2. Η σύνταξη που υπολογίζεται ανάλογα με τον χρόνο υπαγωγής στην ασφάλιση και η απονομή της οποίας εξαρτάται από την πραγματοποίηση ενός ορισμένου χρόνου υπαγωγής στην ασφάλιση, πρέπει να περιλαμβάνει, εφόσον δεν προβλέπεται εγγυημένο κατώτατο όριο, κάποιο σταθερό ποσό ή ποσοστό, άσχετο με το χρόνο υπαγωγής στην ασφάλιση. Όταν η απονομή της σύνταξης δεν εξαρτάται από την πραγματοποίηση ορισμένου χρόνου υπαγωγής στην ασφάλιση μπορεί να προβλεπεται ένα εγγυημένο κατώτατο όριο.
3. Όταν η διαβάθμιση των εισφορών γίνεται με βάση το μισθό για τον υπολογισμό της σύνταξης που θα δοθεί, πρέπει να υπολογίζεται ο μισθός με βάση τον οποίο υπολογίσθηκαν οι εισφορές, ανεξάρτητα από το αν η σύνταξη υπολογίζεται ή όχι ανάλογα με τον χρόνο υπαγωγής στην ασφάλιση.

Άρθρο 8.

1. Σε περίπτωση δόλιας ενέργειας ασφαλισμένου σε βάρος του ασφαλιστικού οργανισμού, μπορεί να απολεσθεί ή να ανασταλεί, ολικά ή μερικά, το δικαίωμα για παροχές.
2. Η σύνταξη μπορεί να ανασταλεί ολικά ή μερικά :
 - α) για όσο χρόνο ο ασφαλισμένος ασκεί απασχόληση που υπάγεται στην υποχρεωτική ασφάλιση,
 - β) για όσο χρόνο η συντήρησή του βαρύνει ολοκληρωτικά το δημόσιο,
 - γ) για όσο χρόνο έχει δικαίωμα για άλλη περιοδική παροχή σε χρήμα που καταβάλλεται σύμφωνα μ' ένα νόμο για την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση, τις συντάξεις ή την αποζημίωση των ατυχημάτων εργασίας ή επαγγελματικών ασθενειών.

Άρθρο 9.

1. Οι ασφαλισμένοι και οι εργοδότες τους πρέπει να συμμετέχουν στη συγκέντρωση των ασφαλιστικών πόρων της ασφάλισης.
2. Η εθνική νομοθεσία μπορεί να εξαιρεί από την υποχρέωση για εισφορά :
 - α) τους μαθητευομένους και νεαρούς εργαζομένους που δεν έχουν συμπληρώσει ένα καθορισμένο όριο ηλικίας,

- β) τους εργαζομένους που δεν παίρνουν αμοιβή σε χρήμα ή εκείνους που παίρνουν εξαιρετικά χαμηλούς μισθούς.
3. Στις νομοθεσίες εθνικής ασφάλισης, το πεδίο εφαρμογής των οποίων εκτείνεται και πέρα από τις τάξεις των μισθοσυντήρητων, μπορεί να μην προβλέπεται εισφορά εργοδοτών.
 4. Οι δημόσιες αρχές πρέπει να συμμετέχουν στην εξεύρεση των πόρων ή των παροχών της ασφάλισης που έχει οργανωθεί προς όφελος των μισθωτών γενικά ή των εργατών.
 5. Εθνικές νομοθεσίες οι οποίες κατά την αποδοχή αυτής της σύμβασης δεν προβλέπουν εισφορές των ασφαλισμένων μπορούν να συνεχίσουν την απαλλαγή των ασφαλισμένων από την υποχρέωση για εισφορά.

Άρθρο 10.

1. Η ασφάλιση πρέπει να ασκείται είτε από οργανισμούς που συνιστώνται από δημόσιες αρχές οι οποίες δεν επιδιώκουν κανένα κερδοσκοπικό σκοπό είτε από ειδικά κρατικά ασφαλιστικά ταμεία.
2. Η εθνική νομοθεσία, όμως, μπορεί επίσης να αναθέσει τη διαχείριση της ασφάλισης σε οργανισμούς που συνιστώνται με την πρωτοβουλία των ενδιαφερομένων ή των ενώσεών τους και οι οποίοι έχουν αναγνωριστεί κατάλληλα από τις δημόσιες αρχές.
3. Η διαχείριση της περιουσίας των οργανισμών και των κρατικών ταμείων ασφάλισης πρέπει να είναι χωριστή από την διαχείριση των δημόσιων οικονομικών πόρων.
4. Οι αντιπρόσωποι των ασφαλισμένων πρέπει να συμμετέχουν στη διαχείριση των ασφαλιστικών οργανισμών με όρους που καθορίζονται από την εθνική νομοθεσία, η οποία μπορεί επίσης να προβλέπει τη συμμετοχή εκπροσώπων των εργοδοτών και των δημόσιων αρχών.
5. Οι αυτόνομοι ασφαλιστικοί οργανισμοί τελούν κάτω από τον οικονομικό και διοικητικό έλεγχο των δημόσιων αρχών.

Άρθρο 11.

1. Σε περίπτωση αμφισβήτησης για τις παροχές αναγνωρίζεται δικαίωμα προσφυγής στον ασφαλισμένο ή σ' εκείνους που έχουν από τον ασφαλισμένο δικαίωμα.
2. Οι αμφισβητήσεις αυτές υπάγονται σε ειδικές δικαιοδοσίες που περιλαμβάνουν δικαστές κατ' επάγγελμα ή όχι, οι οποίοι θα είναι καλά ενημερωμένοι για τους σκοπούς της ασφάλισης και τις ανάγκες των ασφαλισμένων ή θα βοηθούνται από παρέδρους, οι οποίοι θα λαμβάνονται από το περιβάλλον των ασφαλισμένων και των εργοδοτών.
3. Σε περίπτωση αμφισβήτησης που αφορά στην υπαγωγή στην ασφάλιση ή στο ποσό των εισφορών πρέπει να αναγνωρίζεται στο μισθωτό το δικαίωμα προσφυγής και εάν πρόκειται για συστήματα στα οποία προβλέπεται και εργοδοτική εισφορά, και στον εργοδότη του.

Άρθρο 12.

1. Οι αλλοδαποί μισθωτοί θα υπόκεινται στην υποχρέωση για ασφάλιση και στην κατα-

- βολή εισφορών, με τις ίδιες προϋποθέσεις όπως και οι ημεδαποί.
2. Οι αλλοδαποί ασφαλισμένοι και εκείνοι που έχουν απ' αυτούς δικαιώματα θα έχουν δικαίωμα για παροχές οι οποίες αφορούν στις εισφορές που μεταφέρθηκαν στον λογαριασμό των ασφαλισμένων, με τις ίδιες προϋποθέσεις όπως και οι ημεδαποί.
 3. Οι αλλοδαποί ασφαλισμένοι και εκείνοι που έχουν απ' αυτούς δικαιώματα, υπήκοοι οποιουδήποτε Μέλους που δεσμεύεται μ' αυτή τη σύμβαση και η νομοθεσία του οποίου προβλέπει συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 9, μία οικονομική συμμετοχή του Κράτους στη συγκέντρωση των πόρων ή των παροχών της ασφάλισης, πρέπει να έχουν επιπρόσθετα δικαίωμα και στις επιχορηγήσεις, τις προσαυξήσεις ή τα τμήματα των συντάξεων που παρέχονται από το Δημόσιο.
 4. Η εθνική νομοθεσία, όμως, μπορεί να επιφυλάσσει για τους ημεδαπούς τα δικαιώματα για τις επιχορηγήσεις, προσαυξήσεις ή τμήματα συντάξεων, τα οποία δίνονται στο Δημόσιο και κατανέμονται αποκλειστικά στους ασφαλισμένους που έχουν ξεπεράσει ορισμένο όριο ηλικίας κατά το χρόνο που αρχίζει να ισχύει η νομοθεσία της υποχρεωτικής ασφάλισης.
 5. Οι τυχόν περιορισμοί που προβλέπονται στην περίπτωση διαμονής στο εξωτερικό δεν ισχύουν για τους συνταξιούχους και για εκείνους που έχουν απ' αυτούς δικαιώματα, υπηκόους οποιουδήποτε Μέλους που δεσμεύεται απ' αυτή τη σύμβαση και οι οποίοι διαμένουν στο έδαφος οποιουδήποτε από τα Μέλη που δεσμεύονται από τη σύμβαση αυτή, παρά μόνον στο μέτρο που ισχύουν οι περιορισμοί αυτοί και για τους υπηκόους του Κράτους στο οποίο αποκτήθηκε το δικαίωμα για σύνταξη. Μπορεί όμως να μη καταβάλλονται οι επιχορηγήσεις, προσαυξήσεις ή τμήματα συντάξεων που δίνονται από το Δημόσιο.

Άρθρο 13.

1. Η ασφάλιση των μισθωτών πρέπει να διέπεται από τη νομοθεσία που ισχύει στον τόπο εργασίας του μισθωτού.
2. Ο κανόνας αυτός μπορεί να δεχτεί εξαιρέσεις μετά από συμφωνία των ενδιαφερομένων Μελών, για την συνέχεια της ασφάλισης.

Άρθρο 14.

Κάθε Μέλος μπορεί να υπαγάγει σ' ένα ειδικό σύστημα τους εργαζομένους στις παραμεθόριες περιοχές, ο τόπος εργασίας των οποίων βρίσκεται στο έδαφος του Μέλους, η δε κατοικία τους στην αλλοδαπή.

Άρθρο 15.

Στις χώρες οι οποίες κατά την έναρξη ισχύος αυτής της σύμβασης δεν έχουν νομοθεσία υποχρεωτικής ασφάλισης γήρατος, θεωρείται ότι συμπληρώνει τους όρους της σύμβασης αυτής οποιουδήποτε σύστημα συντάξεων που ισχύει ήδη κατά τον χρόνο αυτό και το οποίο δεν βασίζεται στην καταβολή εισφορών, εφόσον τούτο εξασφαλίζει προσωπικό δικαίωμα για σύνταξη με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στα παρακάτω άρθρα 16 - 22.

Άρθρο 16.

Η σύνταξη πρέπει να δίνεται σε ηλικία που καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία, η οποία όμως δεν μπορεί να είναι ανώτερη από το 65ο έτος συμπληρωμένο.

Άρθρο 17.

Το δικαίωμα για σύνταξη μπορεί να εξαρτάται από τη διαμονή εκείνου που υποβάλλει την αίτηση στο έδαφος του Μέλους για ορισμένη χρονική περίοδο πριν από την υποβολή της αίτησης για συνταξιοδότηση. Η περίοδος αυτή που καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία δεν μπορεί να ξεπερνάει την δεκαετία.

Άρθρο 18.

1. Το δικαίωμα για σύνταξη πρέπει να αναγνωρίζεται σε καθένα που υποβάλει αίτηση, τα ετήσια έσοδα του οποίου δεν ξεπερνούν κάποιο όριο που ορίζεται από την εθνική νομοθεσία, λαμβανομένου υπόψη του ελάχιστου κόστους διαβίωσης.
2. Για την εκτίμηση των εσόδων του ενδιαφερομένου δεν πρέπει να υπολογίζονται τα έσοδα, τα οποία ξεπερνούν κάποιο ποσό που καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία.

Άρθρο 19.

Η σύνταξη πρέπει να καθορίζεται σε ποσό το οποίο, όταν προστεθεί στα επί πλέον έσοδα που δεν υπολογίζονται, πρέπει να καλύπτει τις βασικές τουλάχιστον ανάγκες του συνταξιούχου.

Άρθρο 20.

1. Σε περίπτωση αμφισβήτησης για την απονομή σύνταξης ή για τον καθορισμό του ποσού της, πρέπει να αναγνωρίζεται το δικαίωμα προσφυγής σε καθένα που υποβάλλει αίτηση.
2. Η προσφυγή πρέπει να εκδικάζεται από μία άλλη αρχή από εκείνη που αποφάσισε σε πρώτο βαθμό.

Άρθρο 21.

1. Οι αλλοδαποί υπήκοοι οποιουδήποτε Μέλους που δεσμεύεται μ' αυτή τη σύμβαση πρέπει να έχουν το δικαίωμα για σύνταξη με τους ίδιους όρους όπως και οι υπήκοοί του.
2. Η εθνική νομοθεσία μπορεί, όμως, να εξαρτήσει την απονομή σύνταξης σε αλλοδαπό από την διαμονή του για κάποια χρονική περίοδο στο έδαφος του Μέλους, η οποία (περίοδος) μπορεί να ξεπερνάει κατά πέντε το πολύ χρόνια την περίοδο διαμονής που απαιτείται για τους υπηκόους του παραπάνω Μέλους.

Άρθρο 22.

1. Το δικαίωμα για σύνταξη μπορεί να απολεσθεί ή να ανασταλεί, ολικά ή μερικά, εάν ο ενδιαφερόμενος :
 - α) έχει καταδικαστεί σε φυλάκιση για κακούργημα ή πλημμέλημα,

- β) έχει πάρει ή έχει αποπειραθεί να πάρει σύνταξη με δόλια ενέργεια,
 γ) έχει αρνηθεί επίμονα να κερδίσει τα προς το ζην με εργασία που ανταποκρίνεται στις δυνάμεις και τις ικανότητές του.
2. Η σύνταξη μπορεί να αναστέλλεται, ολικά ή μερικά, εφόσον η συντήρηση του ενδιαφερομένου βαρύνει ολοκληρωτικά το Δημόσιο.

Άρθρο 23.

Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 5 του άρθρου 12, δεν επιδιώκεται απ' αυτή τη σύμβαση η διατήρηση του δικαιώματος για σύνταξη σε περίπτωση διαμονής στο εξωτερικό.

Άρθρο 24.

Οι επίσημες επικυρώσεις αυτής της σύμβασης θα κοινοποιούνται στο Γενικό Διευθυντή του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας για καταχώριση.

Άρθρο 25.

1. Η σύμβαση αυτή δεσμεύει εκείνα μόνο τα Μέλη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας που η επικύρωσή τους θα έχει καταχωριστεί από το Γενικό Διευθυντή.
2. Η σύμβαση θα αρχίσει να ισχύει δώδεκα μήνες μετά την καταχώριση από το Γενικό Διευθυντή των επικυρώσεων δύο Μελών.
3. Στη συνέχεια, η σύμβαση αυτή θα αρχίσει να ισχύει, για κάθε Μέλος, δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία καταχώρισης της επικύρωσής της απ' αυτό.

Άρθρο 26.

Μόλις καταχωριστούν στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας οι επικυρώσεις δύο Μελών της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, ο Γενικός Διευθυντής του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας θα γνωστοποιεί το γεγονός αυτό σε όλα τα Μέλη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας. Θα τους κοινοποιεί επίσης την καταχώριση των επικυρώσεων που θα του ανακοινώνονται μεταγενέστερα από όλα τα άλλα Μέλη της Οργάνωσης.

Άρθρο 27.

1. Κάθε Μέλος που έχει επικυρώσει αυτή τη σύμβαση θα μπορεί να την καταγγείλει μετά τη λήξη περιόδου δέκα ετών από την ημερομηνία της αρχικής έναρξης ισχύος της, με πράξη που θα κοινοποιείται για καταχώριση στο Γενικό Διευθυντή του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας.
 Η καταγγελία θα ισχύσει ένα χρόνο μετά την ημερομηνία κατά την οποία έγινε η καταχώρισή της.
2. Κάθε Μέλος που έχει επικυρώσει αυτή τη σύμβαση και δεν ασκήσει το δικαίωμα καταγγελίας που προβλέπεται σ' αυτό το άρθρο, μέσα σε ένα χρόνο από τη λήξη της δεκαετίας που αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο, θα δεσμεύεται για μία καινούργια δεκαετία και στη συνέχεια, θα μπορεί να καταγγείλει αυτή τη σύμβαση στο τέλος κάθε δεκαετίας και με τους όρους που προβλέπει αυτό το άρθρο.

Άρθρο 28.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας, κάθε φορά που θα το κρίνει αναγκαίο, θα υποβάλλει στη Γενική Συνδιάσκεψη έκθεση πάνω στην εφαρμογή αυτής της σύμβασης και θα εξετάζει αν πρέπει να εγγραφεί στην ημερήσια διάταξη της Συνδιάσκεψης θέμα ολικής ή μερικής αναθεώρησής της.

Άρθρο 29.

1. Σε περίπτωση που η Συνδιάσκεψη ψηφίσει νέα σύμβαση που θα αναθεωρεί ολικά ή μερικά τη σύμβαση αυτή και εφόσον η νέα σύμβαση δεν ορίζει διαφορετικά :
 - α) η επικύρωση, από ένα Μέλος, της νέας αναθεωρητικής σύμβασης θα επιφέρει αυτοδίκαια, και ανεξάρτητα από τις διατάξεις του παραπάνω άρθρου 27, την άμεση καταγγελία αυτής της σύμβασης, με την επιφύλαξη ότι θα έχει τεθεί σε ισχύ η νέα αναθεωρητική σύμβαση.
 - β) από την ημέρα που θα αρχίσει να ισχύει η νέα αναθεωρητική σύμβαση παύει η δυνατότητα για τα Μέλη να επικυρώσουν αυτή τη σύμβαση.
2. Η σύμβαση αυτή θα παραμείνει σε κάθε περίπτωση σε ισχύ, με τη σημερινή μορφή και το περιεχόμενό της για τα Μέλη εκείνα που την έχουν επικυρώσει και δε θα επικυρώσουν την αναθεωρητική σύμβαση.

Άρθρο 30.

Το γαλλικό και το αγγλικό κείμενο αυτής της σύμβασης είναι εξίσου αυθεντικά .